

ПОЛ ХАРПЪР
УБИЙСТВО
БЕЗ СЛЕДИ

РОМАН

Превел от английски
ВЕСЕЛИН ЛАПТЕВ

ОБСИДИАН
СОФИЯ

На Дж.,

*чието търпение към мен трудно може
да бъде описано, а благодарността ми към нея
не може да бъде изразена с думи.*

*Потайността е неразделна част
от човешката природа, могъща
и страховита като горски пожар.*

Сисела Бок, „Тайни“

1

Сан Франциско

Вечеряха късно в „Крит“.

Женственият китаец с тънки мустачки и подстригана на черта черна коса носеше смокинг без вратовръзка. Другият беше привлекателен мъж с гъста кестенява коса, сиво-сини очи и волева брадичка. Беше облечен с кафяво спортно сако и кремав копринен панталон, а поведението му издаваше спокойна самоувереност.

Бяха заели ъглова маса близо до белия мраморен плот на бара. Пред тях имаше чинии с морски костур и високи чаши с кокосово мохито. Заведението бе претърпкано с типичната за квартал „Кастро“ космополитна и елегантна тълпа. Наситената розова светлина се отразяваше в многобройните огледала и прозорци.

Говореше предимно китаецът. Оживено и възбудено. Удобно отпуснат на стола, белият мъж го гледаше с интерес и очевидно се забавляваше.

Тръгнаха си от „Крит“ чак когато стана време за заваряне.

Хотелът им се намираще на някаква затънтена уличка в квартала и приличаше на изоставен филмов декор.

Прозорецът на стаята гледаше към един от нощните клубове, чиято музика огласяше околността.

Заклучиха вратата. Белият мъж се приближи до прозореца и надникна навън, а китаецът смъкна кувертюрата и горния чаршаф от леглото и ги метна в ъгъла. Когато се обърна, белият беше до него. С трийсет сантиметра по-висок. Протегна ръце и започна да го разсъблича.

Макар и без репетиции, онова, което последва, изглеждаше като режисирано. Правилата бяха предварително определени от белия мъж. Изненадан и заинтригуван, китаецът ги бе приел без колебание. Сценарият отново демонстрира необичайната прозорливост на белия мъж по отношение на скритата природа на китайтецете. Докъде можеше да стигне интуитивността, с която докосваше най-съкровените му фантазии?

Очевидно твърде далеч.

Китаецът захвърли смокинга. Изправи се пред леглото. Белият внимателно отлепи мустачките му, само от едната страна... Тя се остави в ръцете му. Гола, беззащитна, тръпнеща от възбуда.

Сексът беше нестандартен и екстравагантен. Необуздан и върховен – точно такъв, за какъвто си беше мечтала.

Той заспа веднага след това, сякаш беше сложила приспивателно в последното му питие. Тя остана да лежи до него, гола и изпъната като струна. И тогава внезапно потръпна от страх.

Представи си всяко едно движение на сарабандата, която бяха танцували. Беше всичко, за което би могла да мечтае, но именно това я плашеше.

Онова, което той беше правил с нея, надминаваше всякаква интуиция – бе стряскащо и я караше да се

чувства така, сякаш въображението ѝ се раждаше някъде другаде, извън мозъка. Сексуалните ѝ фантазии си бяха *нейни* фантазии. Но мъжът до нея току-що беше пресъздал една от тях със смайваща точност, която не може да бъде наречена другояче освен зловеща.

В собственото ѝ съзнание сценарият съвсем не изглеждаше страшен. Стана такъв сега, в този момент, защото беше плод на чуждо въображение. Ледените тръпки, които пронизваха тялото ѝ, нямаха нищо общо с нощите в „Кастро“. Те бяха предизвикани от съзнанието на мъжа, който лежеше до нея.

От самото начало знаеше, че връзката им е обречена. Но въпреки това тя я прие с желание. Сексуалната авантюра, тайните срещи, тръпчивият вкус на риска – всичко това беше желана част от емоционалния ѝ живот. Но напоследък този странен таен съюз започваше да я тревожи, може би защото граничеше със свръхестественото. И душата ѝ тръпнеше от страх.

Тази вечер ѝ дойде твърде много. Не можеше да продължава така. Изобщо не я беше грижа колко хубав е той, колко е добър в секса. След като собствените ѝ мисли бяха в главата на друг човек, тя реши, че ще сложи край на тази връзка.

Но как точно щеше да го направи? Може би като не вдигне телефона при следващото му обаждане. Дали би могло да е толкова просто? Дали всичко можеше да свърши само защото тя го желаше? Вероятно, да. Повечето връзки приключваха по този начин. И двамата използваха фалшиви имена, както се бяха разбрали още в началото. Робърт и Мей.

Но дали той действително не знаеше нищо за нея? Дали спазваше уговорката, както правеше тя? По негова идея срещите им винаги се осъществяваха след

предварително уточняване на времето и мястото. Тя не беше виждала колата му, не знаеше къде живее (веднъж беше споменал Марин Каунти), нямаше представа какво работи (май нещо, свързано с недвижими имоти). Родени от несигурността на новата връзка, тези условия постепенно се бяха превърнали в правила.

Но тя не искаше да си тръгне завинаги, без да разбере кой е този човек. След като той прекрасно знаеше какво става в главата ѝ, защо тя да не узнаеше поне истинската му самоличност?

Надигна се до седнало положение. Дрехите им бяха струпани на купчина до леглото. Физически останки от психическия катаклизъм преди няколко часа. Стана, заобиколи леглото и приклепна над купчината. Навън се развиделяваше.

Вдигна спортното сако и измъкна портфейла от вътрешния му джоб. После спря и се ослуша. Дишането му беше все така дълбоко и равномерно. Отвори портфейла и спря поглед на шофьорската книжка, пъхната в прозрачен калъф. После я наклони към прозореца, за да вижда по-добре.

Филип Р. Крей. Мил Вали, Лийч Стрийт 2387. Разгледа снимката му, повтаряйки наум името и адреса, за да ги запомни добре. Извади банкнотите от портфейла, прелисти ги, после ги върна обратно. Кредитните карти също бяха на името на Ф. Р. Крей. Имаше и листче с телефонни номера, които тя нямаше как да запомни.

Затвори портфейла и го пъхна обратно във вътрешния джоб на сако.

– Тръгваш ли си?

Тя трепна от изненада и се изправи с дрехите в ръце.

– Налага се – отвърна тя, хвърли купчината в долния край на леглото и се зае да разгъва бикините си,

навили се на тънка тръбичка. Беше доволна от слабата светлина в стаята.

– Искаш ли да ти се обадя през седмицата?

– Аз ще ти се обадя – отвърна от мрака тя. – Мъжът ми е канен на две служебни вечери, на които трябва да присъствам, но още не знам подробности. Дори датите не са ми известни.

Сложи си бикините. Изобщо не се интересуваше дали не са наопаки. После облече бялата блуза, отказвайки се от сутиена.

Той мълчеше. Дали не беше задрямал?

– Какво има? – прозвуча тихият му глас.

– Какво да има?

– Звучиш ми напрегнато.

– Може би съм изтощена.

– Може би – кимна той и извърна глава към прозореца. – Тихо е. Музиката е спрала.

– Часът е четири без двацет, за бога – промълви тя, докато закопчаваше последното копче.

После бързо навлече панталоните си.

– Бързаш ли?

– Просто е време да тръгвам – отвърна тя, докато потупваше с крака по килима, търсейки обувките си.

– Доволна ли си?

Какво ме разпитва, по дяволите?

– Разбира се. Защо да не съм доволна?

– Изненадана ли си?

– О, да.

– Какво те изненада?

– Всичко. Ти не пропусна нищо, Робърт. Наистина съм изтощена.

Напипа обувките и ги нахлузи. Нямахше желание за разговори. Искаше да си тръгне и толкова. Прокара

пръсти през косата си, а после се огледа за черната си копринена чантичка.

– Какво търсиш?

– Чантата си.

Наведе се, намръщи се и заопипва мръсния килим с пръснатите върху него дрехи. Накрая я откри.

– Намерих я.

Трябваше да мине покрай него, за да стигне до вратата. Изведнъж изпита ужас, че той ще протегне ръце да я докосне и тя трябва реагира по някакъв начин.

– Добре – отвърна той. Беше се надигнал на лакът и я наблюдаваше.

– Ще ти се обадя – повтори тя, после излезе в полутъмния коридор и затвори вратата след себе си.

Той стана и пристъпи към прозореца. Минута по-късно тя излезе от хотела и забърза надолу по улицата.

Той се върна при леглото, вдигна сакото и измъкна портфейла си. Пусна сакото на пода и отново се приближи до прозореца.

Разтвори портфейла. Всичко изглеждаше наред. Шофьорската книжка беше на мястото си. Не, почакай. Бавно издърпа парите от съответното отделение и внимателно ги огледа. Банкнотите бяха обърнати наопаки.

По дяволите. Това рано или късно трябваше да се случи. Вероятно щеше да потърси адреса му в интернет. Беше само въпрос на време.

Събитията бяха взели неочакван обрат. Той знаеше, че тя ще бъде разтърсена от случилото се, но не допускаше, че засиленото безпокойство ще я тласне точно в тази посока. Очакваше сетивата ѝ да бъдат изострени след секса, но ако разбираше правилно случката с

портфейла, тази изостреност се беше превърнала в подозрение. Защо изведнъж беше пожелала да разбере кой е той?

За него тази жена съществуваше единствено в параметрите на малката орбита, която беше създал специално за нея. И трябваше да си остане там. Не можеше да ѝ позволи никаква нестабилност. Особено сега, когато залогът беше твърде голям.